

Kiss-Pál Klára

HAJÓK EL

az emberélet útjának felén túl
azt mondja ez a ferences szerzetes
ideje nevet adni a hajóknak
mikor feltűnnek
szállingózni kezdenek
távoli kikötőkből úsznak a nagy folyón
elől az összetákolt tutajok
a sodródó dongahajók nyomukban
a konvojokban érkező százféle evezős
kerekhajók gályák s a vitorlások
egy-kétárbócosak
a legszebbek a kétárbócosak
a gőzhajók a vontatók
s a motorosok végül

ideje kiülni a partra nézni
zöld utat adni valamennyinek
és új nevet
nem szállni be királyi fényel
holott – Her Majesty’s Ship –
jogos tulajdonod mind
igazi nevet HMS Hiúság Önzés
HMS Közöny Gyűlölet
nézni utánuk
hosszan szépen
tűnnek
el

VARIÁCIÓ

Rakovszky Zsuzsa versére

ha volna, aki múltját, mint bokára
ejtett szoknyát felveszi, és így
szól, ezt tettem, bocsáss meg érte,
ha visszatérve vízcsapokról és gázzámlákról
beszélne is, mégsem ugyanazt értené,
mint rég, s csak várna fészkelődve, hogy kérdezzék,
van-e még valami mondanivalód;
ha volna, a görcsből kibomló mondatok
nyomán a perc kitágulna minden irányba,
fény vetülne minden rejtett zugba, titkos árnyra,
s a törmelékből egyetlenként kiválna
– valami? valaki? – *a most lehetne*,
s e *most lehetne* nem csiszolódna kerekre, szép
fehérre, nem szállna le az idő fenekére,
hanem, mint a kerékbe ragadt sóderdarab,
makacsul visszatérne, megakadna
s recsegve tolná vissza
az összes *voltak s kellek* kőkemény buldózerét...
nem lesz a csorba ép, a foltos tiszta, persze.
nem lesz a múlt kerek, jelenbe gördülő; egyszerre
gőg és kárhoytatás, hogy itt kell halnod, élned
(kivándorlásra rest nagyapád miatt),
egyként bukás és győzelem, ha bölcsőben hagyod
a majdan csecsemőkre vadászó zsarnokot;
nem lesz a jó örökre jó,
a rossz se rossz örökre,
nem fogják ők se jobban érteni, az idő össze-
kuszált szálai közt matatók, a jövő régészei
– ahogy számba veszik, mi minden van befűzve,
s mi hiányzik,
hány taláhtum elásva a hajszálgökerek rengetegébe,
hány használt edény, pecsétés lepedő,
hány gondosan megőrzött, polcra tett – :
hány igazság? melyik élet?

ARS POETICA

ez a színes trópusi valahogy nem illik a lepkegyűjteménybe
ma valahogy nincs divatja a színes trópusiaknak
de vajon az egész lepkegyűjtemény nem lesz-e ócska kacattá holnap
és vajon a holnap nem kerül-e a múlt szemétdombjára
holnapután
és a múlt szemétdombja nem merül-e feledésbe a negyedik napon
lázár kijön szétnéz a megnyílt szemű ember

szeressétek egymást
nincs idő
szarságokkal
bíbelődni

GOD-DOG

azt képzelted, hogy a kutya
majd azon a tíz négyzetméteren szemetel,
a többi szent hely lesz neki, a kékszakállú vára,

hát nem. a kutya tojik a földi határokra,
szájába vesz, megforgat a koszban,
feltörli veled a várost.

most értem csak,
beletelt jó huszonöt évbe...

laurie andersonnak
(ő a művész, aki ebeknek ad koncertet a new york square-en)
van egy műve, amit
sokáig nem szerettem.
a lószőrt magnószalagra, a lábat lejátsszófejre cseréli
villanyhegedűjén.
ezt játssza oda-vissza:

dog-god; dog-god...
talán ebben a sorrendben.
nem szerettem.
nem csípem, ha a kutya az isten.
– jó, ha kicsi és menhelyi – így mondta éva is.
nem szeretnék nagyot, olyan, mintha béemvén járnék.

ellenben Istennek vannak határozottan kutyaszerű vonásai.
többek között, ahogy körbenyalogatja a világot,
ahogy immunis a tragikumra,
és ahogy megbillenti a szigorú szobrokat,
és lerágja a plecsnit a horpadt egyenruhákról,
de leginkább, ahogy a lesikált, masnis csontot mancsaiba fogja,
méregeti fájdalmas bociszemekkel,
mintha csak kérdené:
tisza, de minek?